

ΟΙ ΔΙΚΟΙ ΜΟΥ – LES MIENS

Σκηνοθεσία: Ροσντί Ζεμ
Σενάριο : Μαϊουέν, Ροσντί Ζεμ
Ηθοποιοί: Ροσντί Ζεμ, Μαϊουέν, Σαμί Μπουαζιλά,
 Ρασίντ Μπουσαρέμπ, Μεριέμ Σερμπά
Φωτογραφία: Ζουλιέν Πουπάρ
Μουσική: Μαζάνς Ντασέρ
Μοντάζ: Πιέρ Ντεσάμπτ
Χώρα: Γαλλία (Εγχρωμη)
Διάρκεια: 85´

Πρώτη προβολή: 7.00 μ.μ.
Δεύτερη προβολή: 9.30 μ.μ.

Διακρίσεις: Venice Film Festival 2022, Υποψηφ/τα Χρυσός Λέοντας καλύτερης ταινίας.

Διαλογικό, μα καθόλου φλύαρο δράμα, το οποίο μελετάει πολυδιάστατα και με την ευαισθησία μιας μελωδικής σονάτας δωματίου τις αντιφατικές οικογενειακές σχέσεις.

Ο τρυφερός, αλτρουιστής και καλόκαρδος Μουσά βλέπει το γάμο του να βρίσκεται στα πρόθυρα της διάλυσης. Ένα σοβαρό χτύπημα στο κεφάλι θα τον «απελευθερώσει», ώστε να εκφράσει τα πραγματικά συναισθήματά του χωρίς να σκέφτεται πριν μιλήσει, φέρνοντάς τα πάνω-κάτω στις σχέσεις με τους γύρω του.

Η έννοια της οικογένειας επανέρχεται στα σύγχρονα γαλλικά δράματα, τα οποία προσπαθούν να αναλύσουν τη διαταραγμένη σχέση της με τη μοντέρνα κοινωνία. Ο **πολυάσχολος** (“Τα Παιδιά των Άλλων”, “Τα Πάνω Κάτω”) μαροκινής καταγωγής Γάλλος σταρ **Ροσντί Ζεμ** πρωταγωνιστεί, γράφει και σκηνοθετεί το χρονικό μιας ακόμα οικογένειας, οι ισορροπίες της οποίας ανατρέπονται απρόοπτα: Ο τρυφερός, αλτρουιστής και καλόκαρδος Μουσά βλέπει το γάμο του να βρίσκεται στα πρόθυρα της διάλυσης. Ένα σοβαρό χτύπημα στο κεφάλι θα τον “απελευθερώσει” ώστε να εκφράσει τα πραγματικά συναισθήματά του χωρίς να σκέφτεται πριν μιλήσει, διαταράσσοντας έτσι τις σχέσεις με τους γύρω του.

Πρόκειται για ένα διαλογικό, μα καθόλου φλύαρο δράμα, το οποίο μελετάει πολυδιάστατα και με την ευαισθησία μιας μελωδικής σονάτας δωματίου τις στενότερες και πλέον αντιφατικές ανθρώπινες σχέσεις. Η ανάλυση των χαρακτήρων είναι ουσιαστική, ο αφηγηματικός ρυθμός στακάτος και ενώ **όλα μοιάζουν να έχουν βγει από την αληθινή ζωή**, δεν αφήνουν την ακατέργαστη αίσθηση ενός αποκρυπτικού ντοκιμαντέρ, αλλά εκείνη ενός γλυκόπικρου κοινωνικού παραμυθιού.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Η 6η σκηνοθετική απόπειρα του Ροσντί Ζεμ δεν είναι χωρίς ατέλειες, αλλά προτάσσει μία συγκινητική αμεσότητα. Μία τρυφερή δραμεντί για τις αδελφικές σχέσεις που δεν επιχειρεί να λύσει τίποτα. Απλώς, μάς προσκαλεί στο Κυριακάτικο τραπέζι για να γίνουμε μάρτυρες του χάους και της αγάπης - των δύο υλικών που συνθέτουν τις οικογένειες.

Συνήθως, όλα ξεκινούν με ένα Κυριακάτικο οικογενειακό τραπέζι. Ετσι κι εδώ. Η 12χρονη κόρη του Μουσά έχει τα γενέθλιά της και η πολυμελής οικογένεια (τα τρία έφηβα παιδιά του Μουσά από τον πρώτο του γάμο, αλλά και τα μεσήλικα αδέρφια του) συγκεντρώνονται για να τη γιορτάσουν. Μία οικογένεια δεύτερης γενιάς Γάλλων που κάποιοι τα κατάφεραν καλύτερα (ο Μουσά είναι οικονομικός διευθυντής σε μία εταιρία, ο Ριάντ διάσημος παρουσιαστής τηλεοπτικής αθλητικής εκπομπής) κι άλλοι όχι και τόσο (ο Αντίλ είναι μεροκαματιάρης ταξιτζής, ενώ ο μεγαλύτερος Σαλάχ είναι άνεργος και επιβιώνει από το ταμείο της Πρόνοιας). Συνδεδετικός κρίκος η μεγάλη αδελφή Σάμια, που στηρίζει ακούραστα τους πάντες - η μόνη που γνωρίζει, για παράδειγμα, ότι η δεύτερη γυναίκα του Μουσά τον έχει εγκαταλείψει και επιστρέψει στην Αίγυπτο κι εκείνος φλερτάρει με την απόγνωση και την κατάθλιψη.

Όσο τα παραδοσιακά φαγητά μοιράζονται στα πιάτα, οι σπόντες πέφτουν βροχή. Ο Ριάντ είναι ο αστέρας της οικογένειας και συμπεριφέρεται με αυτή την αλαζονική βεβαιότητα ότι όλοι καταλαβαίνουν «πως έχει δουλειά». Για αυτό είναι συνεχώς απών. Όσο οι υπόλοιποι τον στριμώχνουν, εκεί που το πείραγμα τείνει να ξεφύγει, επεμβαίνει ο μελιχλιός Μουσά - τρυφερός, γλυκός, με κατανόηση. Παρόλη τη βουβή στεναχώρια του, παραμένει πάντα χαμογελαστός. Μοιάζει να έχει από καιρό υιοθετήσει το ρόλο του πυροσβεστήρα στις εντάσεις, του κυματοθραύστη της οικογένειας.

Μέχρι που ένας τραυματισμός του στο κεφάλι του προκαλεί μία κρανιοεγκεφαλική κάκωση και αλλάζει τόσο τη δική του συμπεριφορά, όσο και τη δυναμική των σχέσεων. Ο Μουσά μετατρέπεται σ' έναν θυμωμένο άντρα που ξεστομίζει αλήθειες χωρίς φίλτρο. Αλήθειες που κλονίζουν τα θεμέλια της οικογένειας και φέρνουν τους πάντες απέναντι στις ευθύνες τους. Ειδικά τον Ριάντ, ο οποίος ξαφνικά πρέπει να αντιμετωπίσει τον εγωιστή εαυτό του και να κάνει τη δική του διαδρομή επούλωσης.

Ο Ροσντί Ζεμ στην έκτη σκηνοθετική του απόπειρα εμπνέεται από μία προσωπική του οικογενειακή ιστορία και παραδίδει κάτι πιο ανάλαφρο από τα θέματα που μάς έχει συνηθίσει - οικείο, αλλά καθόλου απλό. Αντιθέτως. Ενώνοντας δυνάμεις στο σενάριο με την

Μαϊγούν, η οποία ξέρει πολύ καλά πώς να κλιμακώνει την καθημερινή μπανάλιτέ των σχέσεων σε εκρηκτικά συναισθηματικά ξεσπάσματα (πχ πώς μία περίπτωση επίσκεψης με γλυκά, μπορεί να γίνει αιτία παρεξήγησης), ο Ζεμ καταγράφει με ειλικρίνεια και νατουραλισμό τα βαθιά θαμμένα συμπλέγματα, τους ρόλους, τις ενοχές, τις ανισορροπίες, την εκμετάλλευση, αλλά και την αδιαπραγμάτευτη αγάπη - τα πρώτα υλικά που μάς ενώνουν με τους «δικούς μας ανθρώπους» σε οικογένειες.

Ο Ζεμ είναι πάνω από όλα σκηνοθέτης ηθοποιών. Με αυτό το ένστικτο επιλέγει το καστ του, με αυτή την αυτοπεποίθησή τους τοποθετεί στο επίκεντρο κάθε κάδρου, τους φωτίζει ζεστά και τους επιτρέπει να ξεδιπλώσουν την υποκριτική τους στόφα. Ο Σαμί Μπουαζιλά κλέβει κάθε σκηνή με τα μελαγχολικά του βλέμματα του, που προδίδουν πολλά περισσότερα για τον ήρωά του, από όσα ξεσπά μετά το ατύχημά του. Η Μαριέμ Σερμπά είναι ανεξάντλητη πηγή νεύρωσης, εντελώς πιστευτή σαν την μητριαρχική φιγούρα της οικογένειας. Ο Ζεμ παίζει κάτι γενναία κοντά στον εαυτό του: τον σταρ που παίρνει την αγάπη για δεδομένη.

Συνήθως, όλα τελειώνουν με ένα Κυριακάτικο οικογενειακό τραπέζι. Όχι εδώ. Ο Ζεμ δεν ενδιαφέρεται για συμπεράσματα, μηνύματα, ή επιλύσεις. Οι οικογενειακές εξαρτήσεις δεν είναι κάτι που επιλύεται, εξάλλου.

Όχι, δεν είναι η επιλογή του ανοιχτού, feel-good τέλους που μάς αιφνιδίασε. Όσο η κάπως ανεκμετάλλευτη ωρίμανση των χαρακτήρων, η έλλειψη μίας μικρής εμβάθυνσης στις εξελίξεις των ιστοριών τους. Ο Μουσά συνέρχεται (;) κι επιδιωρθώνει απότομα τις σχέσεις του με τα παιδιά του, η μεγάλη αδελφή επανεμφανίζεται παρά τις προσβολές, τα υπόλοιπα αδέρφια και οι δικές τους ιστορίες παραμένουν σε ατάκες ενός μονολόγου της Μαϊγούν. Όλα μοιάζουν κάπως βεβιασμένα και μισοαναπτυγμένα και μισοτελειωμένα.

Παρόλα αυτά, το ζεστό, ευαίσθητο βλέμμα που Ζεμ υπερισχύει κάθε αντίρρησης. Είναι πασιφανές πώς επιλέγει να αποχαιρετήσει τους ήρωές του - με κατανόηση και τρυφερότητα. Και την κακοφωνία ενός ακόμα κυριακάτικου οικογενειακού τραπέζιου. Γιατί τίποτα δεν τελειώνει - πληγές επουλώνονται, μικρές ή μεγάλες ουλές παραμένουν.

ΠΟΛΥ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ

ROSCHDY ZEM

Είναι Ηθοποιός, Σκηνοθέτης και Σεναριογράφος, γεννήθηκε το 1965 στη Gennevilliers, Γαλλία. **Φιλμογραφία:** Οι δικοί μου, 2022, Persona non grata (2019), Μεσιέ Σοκολά (2016), Bodybuilder (2014), Omar m'a tuer (2011), Mauvaise foi (2006).